

Kuře na rožni aneb Jak se jeden zbláznil...

OSTRAVSKÁ ARÉNA SE ZVIDITELŇUJE

Komorní scéna ARÉNA si upřesňováním svého dramaturgicky specifického profilu postupně vydobývá vyhraněné místo v kulturním životě města Ostravy. Paleta produkovaných kulturních programů je stále pestřejší, žánrově bohatá a jejich skladba se opírá o jasnou a promyšlenou koncepci. Ta také zahrnuje snahu o pravidelné uvádění divadelní tvorby vyrůstající z názoru, vnímajícího dramatický celek jako integrální součást experimentálně pojatého setkání tvůrců s diváky. Kdy divadlo a jeviště se vzájemně prolínají, kdy scénický tvar je budován prostředky, umožňujícími co nejužší sepětí obecnosti i interpretů ve společném zážitku vzájemně akceptované hry. Doposud se tak dělo občasným hostováním členů činohry Státního divadla Ostrava, mnohdy s pozoruhodně zdařilým výsledkem. V posledním období se však začal formovat kádr herců, kteří se rozhodli vytvořit stálý soubor, který by samostatně rozvíjel svoji uměleckou činnost

pevně zakotvenou v pravidelném provozu. A to jak formou představení určených dětem, tak i inscenacemi „večerního“ repertoáru. Toto rozhodnutí bylo veřejností se sympatiemi přijato, o čemž svědčí nejen ohlas Kunderovy hry „Jakub a jeho pán“ v režii tě-

RECENZE

šinského Janusze Klimszy, ale zejména vždy vyprodané reprízy zatím nejvýraznějšího uměleckého úspěchu. Tím se stalo režisérem Radovanem Lipusem nastudované scénické leporelo, poetická montáž textů, písniček, novinových článků, dobových inzerátů a hudby – v duchu někdejších tvůrčích postupů známého „Studia Ypsilon“. Jeho autoři Petr Hruška a Radovan Lipus to označili za „namátkový pokus o duši města“ a celé „scénické škytavce“ (jak říkají) dali název „Průběžná O/s/trava krve“. Je to navýsost zdařilá zábava, která však také nenásilně velmi účinným způ-

sobem demonstruje na historii jednoho města spleť a rozporuplnost společenského vývoje a evokuje mnohé (i nepřijemné) asociace. Herecky zde dominuje excelentní výkon Tomáše Jirmana z činohry SDO a s překvapivou vehemencí se uplatňuje i vyslovený „objev“, záviděníhodnou spontánností obdařený „naturščík“, muzikant-herc Oldřich Matušinský.

Oba se podílejí i na vzniku nejnovější inscenace hry „Kuře na rožni“. Jde o Potužilovu jevištní adaptaci oblíbeného románu Jiřího Šotoly, kterou – jako svůj debut – zrežisoval právě Tomáš Jirman (Oldřich Matušinský zde opět „šokuje“, když se fundovaně představí v roli Pána Boha způsobem diametrálně odlišným od jevištní kreace ve vzpomínané „scénické škytavce“).

Jirmanovy herecké zkušenosti se velmi příznivě promítly do jeho práce režijní. Jednotliví představitelé hrají mnohem uvolněněji, než tomu bývá obvykle, s markantním smyslem pro dramatic-

nost výrazu. Nasazení je však značně hektické, málo se daří diferencovaněji využívat dynamických prostředků v průběhu hry. Střídající se charakteristiky a situace jsou – zejména Dušanem Škubalem a Kateřinou Havelkovou – zvládnuty s potřebnou dávkou invence a tvárné expresivity. Úspěšně si vedou i René Šmotek a Marek Cisořský. Renáta Hoffmannová zatím zůstává na bázi svých počátečních předpokladů. Při rozehrávání příběhu o „kumštýřském“ putování vojenského zběha z období napoleonských válek zdařile participují rovněž jednoduchá scéna a znamenité loutky Tomáše Volkmera i kostýmy Šárky Fidirichové. Hudebně spolupracuje Oldřich Matušinský.

„Kuře na rožni aneb Jak se jeden zbláznil z krásné ženy Heleny!!!“ (což podle programu k inscenaci „hraje deset herců, princípál je dřevěný“) je zdařilým pokusem na cestě ostravské Arény ke „zviditelnění“.

LADISLAV KNIŽÁTKO

Dušan Škuta a Kateřina Havelková v inscenaci Kuře na rožni

Foto: F. ŘEZNIČEK

Sobota, n. 5, 1995, č. 96, 24. 4., s. 7